

Oh wõtta ärra tiggedust,
Ja kangekaelust, surustust,
Keif wõtta hopis ärra.

Luttikatte rohhi.

Kelle maias luttikad on ja neist tahhab
lahti sada, se pango ommad sängid, tolid,
istmed ja keif kešket tubba ühte hunnikusse,
toppiگو uksed ja haknad sammaldega ehk
takkudega finni, et suitso wälja ei sa. Siis
pango temma paia sisse tullisid süssi, ja
pango sütte peäle werend nael kollast weew-
lit, ja jooksko isse toast wälja. Tükki aia
pärrast, kui se wewel otsa põllenud ja sööd
kustunud — mis ta läbbi hakna woib wa-
data — siis pango jälle uut luggo ellawaid
süssi paiasse ja nisamma paljo weewlit peä-
le. Menda tehko temma nelli korda järges.
Kui siis üks terwe nael weewlit ärraprugit-
tud, ja uksed ja haknad terwe päwa ja ö
finni olnud, on luttikad sutumaks otsas.

Siis woiwad uksed ja haknad jälle sada lah-
ti tehtud, et keif wing wälja lähhab, sedda
(wingo) ei olle kauaks.

Sedda ollen minna isse läbbi katsunud,
ja ollen luttikatest lahti.

Jubba keif se rahwa werri
Oleks kui mailma merri,
Mis on luttikatte nahkas,
Ja mis ilmas haises, lehkas.
Ammust aiašt jubba olli
Luttikattel kange wolle:
Keige kangem mees, kui maggab,
Luttikas seäl ennast taggab,
Lähhab hammustab ta nahka
Werriseks ja kärna, pahka;
Ja kui närrind mehhe maggo,
Otsib pärrast seina praggo.
Kinnad, käd ja körwad, Pead
Maitswad luttikatte head.
Agga üksi weewli wing
Luttikal' on surma king.
